

Trpí-li jedna část, trpí s ní části všechny!
(1 Kor 12:26)

Slovo úvodem

Drazí přátelé CSI!

S velkou nadějí jsme přijali zprávu o osvobozujícím rozsudku a propuštění Asie Bibi (foto na titulní straně). Také proto se v tomto Zpravodaji věnujeme poněkud obsírněji situaci křesťanů v Pákistánu. A jelikož tamější situaci dlouhodobě sledujeme, nepřekvapilo nás, že osvobozující výrok soudu vyvolal masové protesty pákistánských muslimů. Asia Bibi v těchto chvílích hledá bezpečný azyl pro sebe a svou rodinu v některé ze západních zemí. Poskytnutí azylu pronásledované křesťance odmítá (kdysi) Velká Británie a svůj postoj zdůvodňuje obavami z násilných protestů ze strany britských muslimů, útoků na své ambasády v muslimských zemích a konstatuje, že Asiina rodina by v zemi nebyla v bezpečí. Teď už zbývá jen se modlit za duše nových britských občanů pákistánského původu, protože ta porce nenávisti, kterou v sobě nosí, je ohromující. Žena - matka pěti dětí - byla nespravedlivě odsouzena za „nic“. Odseděla osm let v cele smrti, a mnoha britským muslimům to stejně není dost a nebudou spokojeni, dokud nebude Asia Bibi viset.

V těchto dnech probíhají (i uvnitř církví) diskuse, zda ratifikovat, či neratifikovat Istanbulskou úmluvu o prevenci a potírání násilí na ženách (IÜ). Odmítání forem násilí na ženách, které IÜ vyjmenovává, je samozřejmé. S jeho následky se CSI při své práci neustále setkává, a proto se mu snaží i předcházet (např. v Indii). Problematické jsou ale ty části Úmluvy a navazujících předpisů, ve kterých má být do našeho právního řádu vpašována genderová ideologie. S vymáháním nápadů genderového feminismu a s prosazováním LGBTQ agendy je totiž spojeno nové pronásledování křesťanů na Západě. Přinášíme Vám proto první část přednášky Mgr. Jana Petra Kosinky na toto téma.

Ve spolupráci s nakladatelstvím Lukáše Lhořana, jsme pro Vás připravili český překlad (Miloš Voplakal) knihy amerického novináře a redaktora, **Johna L. Allena – Globální válka proti křesťanům**. Pokud budete mít o tuto zásadní knihu mapující fenomén pronásledování zájem, objednávejte ji na www.lukaslhotan.cz, a pro získání výrazné slevy, do poznámek uveďte heslo CSI.

28. listopadu 2018 se bude v ČR poprvé slavit Červená středa (#RedWednesday); den, kdy chceme myslet na pronásledované pro víru z celého světa. Znakem této kampaně je rozsvícené červené světlo symbolizující krev trpících pro víru – můžete tedy např. zapálit svíčky při setkání či v průvodu, nebo nasvítit 28. 11. sakrální stavbu ve vaší obci červeným světlem (kostel, kapli, sloup, sochu, atd.)

Blíží se konec roku a už je možné konstatovat, že ani letos pronásledování křesťanů ve světě neustává a např. v Číně se stupňuje. Přesto Vám přeji nadějeplné radostné očekávání naro-

zení Krista a děkuji Vám za pozornost, kterou věnujete jeho pronásledovaným následovníkům.
Ing. Monika Kahancová

Pákistán je pro křesťany druhou nejnebezpečnější zemí světa

Pákistánští křesťané jsou trpící, zranitelná menšina, která se potýká s násilím islámských teroristů, čelí diskriminaci v práci i školách. Neustále nad ní visí hrozba obvinění z „rouhání“, která vede k mnohým pogromům na křesťanské komunity ze strany muslimského davu. Státní a místní orgány často zavírají oči a někdy jsou dokonce spoluviníky zločinů proti křesťanům, včetně únosů a nucených sňatků žen a dívek.

Původ křesťanství v Pákistánu

Podle tradice se na indický subkontinent křesťanství dostalo v prvním století. Důkazy o přítomnosti křesťanství se v raných křesťanských textech objevují od 3. století. Raná křesťanská přítomnost na území dnešního Pákistánu byla zničena invazí islámu v 11. století.

Taxilský kříž byl v Pandžábu objeven v roce 1935. Je důležitým archeologickým důkazem přítomnosti křesťanství před příchodem islámu

Zpátky přivedli křesťanství do regionu až západní misionáři. V 70. letech 20. století dochází k masovým konverzím nejníže postavených vrstev pandžábské společnosti ke křesťanství. Jednalo se především o nejnižší kastu „nedotýkaných“. Byli společností považováni za méněcenné a nečisté a vykonávali jen špinavé a podřadné práce. Šlo o jakýsi zvláštní islamizovaný hinduismus. Do

roku 1911 bylo v oblasti Pandžábu na pomezí severozápadní Indie a severovýchodního Pákistánu kolem 160 000 věřících. Téměř všichni nedotknutelní byli křesťané a ještě dnes je většina pákistánských křesťanů pandžábského původu.

V roce 1947 byla britská Indie rozdělena na samostatné hinduistické a muslimské státy (Indie a Pákistán). Rozdělení vyvolalo násilí a masové stěhování 14,5 milionů lidí. Příchod velkého množství muslimů do Pákistánu připravil mnoho křesťanů o práci v zemědělství a ti byli nuceni hledat nekvalifikovanou hůře placenou práci ve městech.

Nový stát Pákistán (tehdy zahrnoval i dnešní Bangladéš) byl domovem více než půl milionu křesťanů. Vlajka nové země nesla tradiční islámský symbol půlměsíce a hvězdy na zeleném pozadí (představující muslimskou většinu) s vertikálním bílým pruhem symbolizujícím nemuslimské menšiny.

Pákistán byl založen na ideálech rovnosti mezi muslimy a nemuslimy, ale ústava a zákony země byly postupně islamizovány a rovné postavení náboženských menšin postupně erodovalo. Dnes tvoří křesťané v Pákistánu přibližně 2% populace (až 3,5 milionu lidí).

Teror

V neděli 17. prosince 2017 dva islámští teroristé zaútočili na ranní bohoslužbu v katedrále Bethel Memorial Methodist Church v Květě. Výsledkem bylo devět mrtvých a 50

zraněných křesťanů. Mnoho dalších účastníků bohoslužby by zemřelo, kdyby dva stační muži nezablokovali dveře kostela.

Obětem teroru pomáhá CSI

O velikonicích 2016 napadl sebevražedný atentátník křesťany, kteří oslavovali v parku v Lahore - 74 lidí, hlavně žen a dětí, bylo zabito a stovky zraněny. Těsně před Velikonocí v roce 2017 pákistánské bezpečnostní služby zablokovaly podobný plánovaný útok. Další teroristické útoky způsobily významně větší počet obětí - hodiny v kostele Všech svatých v Pěšáváru se zastavily v okamžiku výbuchu, který si v září 2013 vyžádal život 127 křesťanů. Zraněných a zmrzačených bylo mnohem víc.

Hodiny se zastavily v okamžiku výbuchu

Pákistánští křesťané už celé roky zůstávají navzdory džihádistickému násilí pevní ve víře a odvážně se setkávají, ačkoliv vědí, že by mohli být napadeni a zabiti.

Každodenní násilí

Křesťané jsou také oběťmi každodenního násilí. Jsou z náboženských důvodů napadáni svými kolegy v práci, či spolužáky. Jsou šikanováni, bití, poléváni kyselinou a zabíjeni.

Druhořadí občané

V klasickém islámu jsou křesťané a Židé - „Lidé knihy“ - žijící ve většinově muslimské společnosti v postavení dhimmi. Zatímco bezvěrci mají být popraveni, dhimmi jsou ušetřeni, ale v druhořadém postavení. Jsou povinni platit ponižující daň džizju za „ochranu“. Mají omezená práva a byli nuceni nosit označené oblečení. Křesťanům v Pákistánu nebyl status dhimmi nikdy přisouzen, ale postupná islamizace zákonů a ústavy zhoršila jejich původně rovné postavení. Na nižších soudech existuje tendence věřit spíše slovu muslima v souladu se zákony šaría, které

říkají, že svědectví nemuslima má menší hodnotu. Jen malý počet křesťanů zastává vysoké funkce. Většinou je nemožné pokročit nad určitou úroveň v samosprávě, ozbrojených silách, soudnictví nebo v lékařských profesích. Jeden křesťan, který byl jmenován ředitelem školy v Pandžábu, byl v říjnu 2015 napaden muslimskými učiteli a násilím donucen odstoupit. Křesťanům bývá odeprána lékařská péče z rukou muslimských lékařů. Většina pakistánských křesťanů žije v chudobě s podřadným zaměstnáním a

jsou muslimskou většinou považováni za občany druhé třídy.

Násilí na ženách

Pákistánské křesťanské ženy a dívky jsou zvláště ohroženy únosy a sexuálními násilím. Podle odhadů je každý rok až 700 křesťanských žen a dívek uneseno a donuceno k sňatku s muslimem. Unášeny jsou i hinduistické dívky. Pokusy o zákonnou ochranu žen a dívek před únosy muslimovéablokovali.

Hrozba obvinění z „rouhání“

Pokud jsou křesťané nařčeni z rouhání, musí se dát rychle na útěk. Hrozí jim vězení nebo i trest smrti. To ovšem v případech, že je dříve nezabije fanatický dav.

V listopadu roku 2017 bylo pět křesťanských rodin nuceno uprchnout a ukrýt se, protože byl křesťanský teenager obviněn z „rouhání“ na síti facebook. V roce 2013 byly stovky křesťanů v Lahore vyhnány z domova. Dav vyplnil komunitu a zničil 178 domů a křesťanských obchodů. Záminkou k útoku byla údajná urážka Mohameda, které se měl dopustit 65 letý muž. Dav „vyhecovaly“ výzvy k zabíjení rouhačů vysílané z reproduktorů místní mešity.

Pákistánský zákon o rouhání není rozsáhlý – podstatné jsou tři paragrafy, které zneužívá sunitská většina k terorizování náboženských menšin:

§ 295 (a) Kdo snižuje náboženské názory druhých, je potrestán vězením na deset let. (platí ale jen jednostranně -pozn. překl.)

§ 295 (b) Kdo záměrně zneváží, poškodí nebo zneuctí Korán, je odsouzen na doživotí.

§ 295(c) Kdo slovem nebo písemně, obrazovým znázorněním nebo jiným způsobem zneuctí svaté jméno svatého proroka (pokoj s ním), bude potrestán smrtí

Kvůli moratoriu nebyly dosud žádné popravy za rouhání vykonány. Řada (nejen) křesťanů je ale v celách smrti. A jelikož falešné obvinění není trestné, stal se zákon nástrojem k vypořádání osobních sporů. Zvláště zranitelní jsou nemuslimové.

Asia Bibi

S nadějí uvítala CSI zprávu o osvobození

Asie Bibi z cely smrti.

Asia byla obviněna za údajnou kritiku proroka Mohameda v roce 2010. Většina lidí nařčených z rouhání se v Pákistánu nedočká soudního procesu, protože je lynčována fanatickým davem. Asia Bibi se soudu dočkala a v něm byla odsouzena k trestu smrti. Po celou dobu jejího věznění jsme o jejím, ale i dalších podobných případech, informovali ve Zpravodaji. Prostřednictvím petic, protestních lístků i tichého modlitebního setkání naši příznivci působili na pákistánské politiky. CSI v Pákistánu pronásledované křesťany dlouhodobě podporuje.

Manžel Asie Bibi s Gunarem Wiebalckem (CSI)

V případě Asie Bibi oceňujeme snahy pákistánské vlády i justice hájit spravedlnost a přes obrovský tlak muslimských duchovních i věřících mírnit dopady zákona o rouhání. V pákistánských poměrech ale osvobození ještě neznamená propuštění a bezpečí. Rozhodnutí soudu vyvolalo masové demonstrace muslimů požadujících smrt pro Asii. Manžel Asie Bibi žádá o bezpečný azyl pro svou rodinu na Západě. Podle posledních zpráv pákistánská vláda ustoupila tlaku muslimského duchovenstva a vydala pro Asii Bibi, která je doposud vězněna na neznámém místě, zákaz opustit Pákistán. Advokát Asie Bibi už z bezpečnostních důvodů Pákistán opustil. Doufáme, že se rodina Asie Bibi dostane do bezpečí a že budou v bezpečí i stateční soudci, kteří vyřklí osvobozující verdikt a čelí výhrůžkám smrti.

Uctívání vraha

Abychom si udělali obrázek o poměrech v zemi, připomeňme si dva roky starou událost, která s Asií Bibi úzce souvisí. Pákistánské Rávalpindí na konci února 2016 zaplnil milionový dav mužů, kteří přišli na pohřeb Málika Mumtáze Husajna Kadrího. Šlo o jeden ze tří největších pohřbů v historii samostatného Pákistánu. Tím prvním byl pohřeb zakladatele státu a „otce národa“ Muhammada Alí Džinnáha. Druhým pak pohřeb premiérky Bénazír Bhuttové, zavražděné v roce 2007. Zatím co dva pohřby státníků byly organizovány státem, milionová účast na tom třetím byla i přes mediální blokádu spontánní. Muž, se kterým se přišlo rozloučit téměř tolik lidí, kolik jich zaplnilo Řím při pohřbu Jana Pavla II, byl vrah popravený za vraždu pandžábského guvernéra Salmána Tásíra.

Salmán Tásír

Salmán Tásír byl liberálně orientovaný politik a obchodník, který se Asií Bibi odsouzené za rouhání k trestu smrti zastal.

Kadří, který v roce 2011 zastřelil Salmána Tásíra cestou z oběda, byl elitní policista a osobní strážce – Tásíruv! Zavraždil muže, kterého měl chránit. Zavraždil ho, protože kritizoval zákon o rouhání. Z Kadrího se stal hrdina a ctěný bojovník za čistotu islámu. Lidé za ním chodili pro požehnání do vězení a v Islámábádu byla na jeho počest pojmenována mešita. Soudce, který jeho čin v následném soudním procesu „ocenil“ trestem smrti, musel utéct ze země. V dalším průběhu soudního procesu byl Kadří na nátlak veřejnosti a duchovenstva málem omilostněn, ale nakonec byl 29.2.2016 (datum

znemožňující pravidelné připomínky výročí) popraven. V očích Pákistánců je Kadří mučedník, který vykonal svou náboženskou povinnost. Zpochybňování Mohamedova vzoru je odpadlictvím. Sám Mohamed nechal likvidovat své kritiky a kritiky islámu. Kadrího případ zároveň ukazuje na častý fenomén v řadě muslimských zemí, kde se soudní moc z různých pragmatických a historických důvodů neřídí důsledně pravidly práva šaría. Ta jsou pak ale následně praktikována lidmi v ulicích. A vlastně se nejedná jen o muslimské země. Stačí si připomenout vraždu Theo van Gogha v Nizozemí, nebo vystřílení pařížské redakce Charlie Hebdo.

Pohřeb vraha

Nad snímky nekonečného davu lidí obklopujících vůz s tělem „mučedníka“ Kadrího se dostaví pochybnosti. Platí ta donekonečna opakovaná mantra o existenci drtivé většiny umírněných muslimů? A v případě, že existuje – je relevantní? Co je to za víru, jejíž vyznavači požadují smrt pro matku pěti dětí za to, že otevřeně vyznává Krista? Co je to za víru, ve jménu které je třeba ubít „odpadlíky“ k smrti? Nebo je za živa vhodit do cihlářské pece, jak se to nedávno stalo jedněm mladým křesťanským manželům?

Situace se zhoršuje

Za posledních sedm let od smrti Salmána Tásíra se stalo mnoho dalších vražd a útoků. Byl zavražděn kritik zákona o rouhání, křesťan a ministr Shahbaz Bhátí. Džihádisté vyhodili do povětří několik kostelů. Po všech těch útocích se mohlo zdát, že je společnost unavená terorismem. Mohlo se zdát, že hrůzy Islámského státu v Iráku a Sýrii utlu-

mí nadšení z radikálního islámu. Vláda se snažila mírnit zákon o rouhání. Odhodlala se k popravě Kadrího. Průběh Kadrího pohřbu ale i současné dění kolem propuštění Asie Bibi ukazuje, jak propastný je rozdíl mezi odhodláním vlády a vůlí obyvatelstva. Ukázalo se, že nenávist šířená z úst kleriků financovaných ze Saúdské Arábie se neomezuje jen na radikální mešity a madrasy, ale že může ovládnout velkou část obyvatel Pákistánu. Stát vytvořený se záměrem chránit náboženské menšiny před pronásledováním, se postupem času stává vlivem politického islámu místem pro život náboženských menšin nesnesitelným.

Zdroj - CSI

Čína - Křesťanské školní děti jsou nuceny opustit náboženství

V čínské provincii Če-ťiang, která je kvůli významnému podílu křesťanského obyvatelstva označována za „Jeruzalém východu“, bylo více než 300 středoškoláků - křesťanů ze dvou středních škol - požádáno, aby vyplnili prohlášení, ve kterém se zřikají náboženství. Zprávu přinesl od důvěryhodných místních zdrojů World Watch Monitor.

Už mnoho let je ve školách normou žádat po rodičích, aby vyplnili formulář, který zahrnuje i otázky o víře. Děje se tak při prvním nástupu dítěte do školy.

Školy jsou v Číně kontrolovány a financovány státem a proto je ateismus a komunismus jedinou oficiální ideologií. Křesťanské děti se pak často setkávají s ponižováním a zesměšňováním. Smyslem dotazování je odhalit děti, které jsou křesťanského vyznání. Má se jim znemožnit vstup do „pionýra“ a později do komunistické strany.

Děti jsou ve třídě tedy dotazovány na víru, což není normální. Jde o projev stupňující se snahy potlačit křesťanství a vnutit studentům „správný“ světový názor.

Po naléhání učitele, aby v dotazníku i křesťané uvedli „bez vyznání“ se při následném vyplňování z 200 křesťanů ještě polovina k víře přihlásila. Po dalším nátlaku už učitelé vyhověli všichni studenti, až na jednoho.

Úkol: Zastavit šíření křesťanství!

Podle získaných informací je nátlak na děti veden mnoha způsoby. Po úvodním slovním naléhání se učitelé snaží věřící děti separovat od ostatních studentů a tvrdě jim vysvětlovat, co je čeká, nepřestanou-li věřit. Nutí je, aby do dotazníku uvedli - bez vyznání.

Děti, které odolají slovnímu nátlaku, jsou připraveny o jakékoliv výhody, které škola

studentům nabízí, a jsou vystaveny nebezpečí, že neobdrží propouštěcí vysvědčení a nebudou tedy moci nastoupit na univerzitu. Jejich „závadný“ postoj je zaznamenán v „kádrových“ materiálech a výrazně negativně ovlivňuje možnost získání vhodného povolání. Obecně všechny tyto způsoby nátlaku směřují k naplnění stranického úkolu: zastavit šíření křesťanství.

Samozřejmě se nátlak týká i rodičů, které se obávají, aby jejich dítě neztratilo víru.

Jen některé titulky pro dokreslení

Letní křesťanský tábor zavřen, kněz zatčen

Děti v sirotčinci, rodiče v převýchovném táboře

Dětem zakázán vstup do kostelů v reakci na rostoucí počet křesťanů

Šéf úřadu pro náboženské záležitosti varuje před šířením zahraničních vlivů

V únoru zavedla Čína zrevidované náboženské předpisy, které zahrnují i vyloučení nezletilé mládeže do 18 let z návštěv náboženských objektů a výuky náboženství. Stovky církevních představených v srpnu podepsaly otevřený dopis vyzývající vládu k zastavení násilných akcí proti křesťanům.

Poukazují na demolice kostelů, odstraňování křížů a odstraňování náboženských symbolů a křížů z domů křesťanů. Upozorňují na snahy podřídit nezávislé náboženské společnosti státem kontrolovaným náboženským organizacím. V dopise se uvádí, že tyto akce často nejsou přímo protizákonné, ale porušují lidskou svobodu víry a svědomí, a napadají obecné zásady práva.

Čína se pokouší „přepsat bibli“ a nutí křesťanské společnosti zpívat komunistickou hymnu

Jsou ustanoveny nové organizace s úkolem realizovat počínšťování křesťanství, jako např. Čínská křesťanská rada (CCC). V plánu je vylepšení Bible skrze vložení základních sociálních hodnot do přepisované verze. Jde mimo jiné o převyprávění Starého zákona. Nový zákon pak má být opatřen komentáři zaměřenými na sociální otázky. Cílem je vytvořit z křesťanství „čínské křesťanství“. V dalších krocích mají být do čínské Bible zahrnuty i buddhistické texty, či Konfuciovo učení. Požadavek zpívat při bohoslužbách komunistickou hymnu už vlastně není za těchto okolností vůbec překvapivý.

*Foto: Bob Fu, zakladatel China Aid, mluví na ministerstvu zahraničí USA o čínském pětiletém plánu vytvořit křesťanství kompatibilní se socialismem
Prosíme o zaslání protestního lístku do Číny - viz. obálka*

Indie - Již více než 540 dětských otroků bylo propuštěno

Dipal je jednou z 540 dětí v Indii, které byly díky CSI propuštěny ze spárů obchodníků s lidmi. CSI chce nabídnout osvobozeným dětem také bezpečný domov: na začátku roku 2019 bude otevřen nový internát.

Utrpení, které dívka Dipal zažila v zajetí, má stále vepsáno ve tváři. Je plachá a při setkání s projektovou manažerkou CSI Inés Wertgen má strach v očích. Pro Dipal, která nedávno unikla z otroctví, je těžké hovořit o hrozných zkušenostech.

Foto: Dipal

Devítiletá dívka ztratila matku při narození. Otec se o ni nestaral. Od počátku trpěla podvýživou, byla zanedbaná a nepoznala rodičovskou lásku. Když byly Dipal tři roky, otec opustil dům, znovu se oženil a dívku předal sestře své zemřelé manželky.

Bezbranná vůči obchodování s lidmi

Dívčina teta je milá žena, která se ale opravdu nemohla o neteř postarat. Má vlastní rodinu, o kterou se s velkými obtížemi starala. Odcházela za prací a Dipal byla osamocená a zranitelná.

Jednoho dne zmizela beze stopy. Jak se ukázalo později, starší příbuzný Dipal prodal rodině ve velkém městě v indickém státě Džhárkhand.

V pouhých sedmi letech musela 12 až 14 hodin denně pracovat v domácnosti. „Nedostávala jsem pořádně najíst. S hladovým žaludkem jsem musela spát na kuchyňské podlaze,“ vzpomíná Dipal. Pravidelně byla bezbranná dívka sexuálně zneužívána svým hostitelem. Dipal neměla šanci uniknout, měla po celou dobu zakázáno opustit dům. Zažila i obzvláště brutální a ponižující týrání hořící cigaretou. Noční múra trvala více než dva roky. Zázrakem se jednoho dne dostala k mobilnímu telefonu hostitele: „Konečně jsem kontaktovala tetu a požádat o pomoc.“

Osvobození

Telefonát se neobešel bez slzí na obou stranách. Teta byla úplně zoufalá a hořce si vyčítala zmizení neteře. Vydala se nešťastná na policii, ale nedostalo se jí žádné pomoci. Nevzdala se a obrátila se na partnerský tým CSI s právníčkou Juristin Ášimou. Dozvěděla se o nebezpečích obchodování s lidmi a možnostech záchran. Ve chvíli, kdy se po dvou letech Dipal ozvala a informovala tetu o místě svého pobytu, bylo možné informovat tým CSI. Ve spolupráci s důvěryhodnými policisty, kteří úzce spolupracují s partnery CSI, byla Dipal zachráněna.

Dipal, Inés Wertgen (vlevo) a Juristin Ášima

Přiliš málo bezpečných míst

Je-li to možné, osvobozené dítě se vrátí do rodiny, pokud je tam v bezpečí. To však nebyl případ Dipal, pro kterou muselo být nalezeno jiné řešení. Po osvobození ji CSI poskytla bezpečné útočiště, kde je o ni láskyplně postaráno a zahájila školní docházku. Už od počátku naší angažovanosti ve prospěch obětí obchodu s lidmi v roce 2013 byla CSI konfrontována s problémem zajistit osvobozeným obětem bezpečné zázemí k rehabilitaci. Stávající dětské domovy jsou často přeplněné. Dále existuje nebezpečí, že dítě bude z domova opět odvedeno a znovu prodáno. V těchto domovech je prostě problematické zajistit bezpečí pro rehabilitaci obětí.

Vlastní útulek pro osvobozené

Proto postupně vznikala myšlenka na vybudování vlastního útulku s patřičně vyskoleným personálem pro péči o děti osvobozené z otroctví, které by splňovalo i požadavky na zajištění jejich bezpečnosti a poskytovalo jim dobré stravování a školní docházku. Po téměř dvouletém hledání našli naši indičtí partneři pozemek ve spolkovém státě Džhárkhand. V současnosti se stavební práce blíží do finále a projektová vedoucí Ines Wertgen z CSI se raduje, že bude moci ubytovat 36 bývalých dětských otroků v bezpečném útulku.

Stavba útulku

Nový život alespoň pro 500 dětí

Od roku 2013 CSI vytrvale osvobozuje dětské otroky a následně jim zajišťuje bezpečné zázemí a životní perspektivu. Doposud se nám podařilo dostat ze spárů obchodníků s lidmi 540 obětí. Nyní je jich asi 90 v rehabilitačním centru. Cílem CSI je zajistit téměř

500 dětem bezpečné útočiště. Důležité jsou informační a vzdělávací kampaně pro prevenci zcizování dětí. Zásadní je informování o možnostech kontaktování pomoci. CSI zřizuje 500 odpovídajících informačních spojení. Dále je připraveno 280 svépomocných skupin, které se věnují informační činnosti a jsou důležité pro všestrannou podporu. Podobně významná jsou učební a společenská centra, kde se ohrožené děti učí číst a psát a jsou seznamovány s hrozbami spojenými s obchodováním s dětmi. K dnešku pracuje na prevenci 6500 lidí.

Zdroj: CSI

Nigerie – Rodina uprchlíků zahajuje obchodování s dobytkem

Opakovaně musela mladá rodina utíkat před džihádisty z Boko Haram (BH). Útočiště našla ve městě Jos, kde se s ní v uprchlickém táboře setkali zástupci CSI Franco Majok a Joel Veldkamp. Rodina šestadvacetiletého Ladi Yakubu má za sebou útekovou Odysseu a také se musí vyrovnat se smrtí svého třetího a nejmladšího dítěte, které podlehl po devíti měsících neléčenému onemocnění.

Opakované vyhánění

Ladi pochází z vesnice Gboko v severovýchodní Nigérii (spolkový stát Borno). S manželkou provozovali malé hospodářství. „Vedli jsme tam klidný a spokojený život. Idyla skončila v srpnu 2014 vpádem Boko Haram. Zničili všechno, co rodina měla.“ Pěšky utekli do sousední vesnice Zamga. Netrvalo dlouho a přišel další přepad Boko Haram a znovu museli utíkat. Dočasný azyl našli u babičky v Mzaa. Babička po šesti měsících zemřela a zpráva o blížících se militantech Boko Haram je znovu donutila k útku. Uchýlili se tedy do Yola, hlavního města spolkového státu Adamava, jižně od Borno. Ale i tady bylo pro křesťany stále nebezpečnější. Opět hrozil útok Boko Haram a rodina se znovu dala na útek.

Ladi Yakubu s rodinou

Vyhlička na lepší budoucnost

Aby se rodina, snad definitivně, dostala z dosahu Boko Haram, odešla do křesťanského uprchlického tábora v Jos v centrální Nigérii. Tam se na jaře roku 2015 setkala s lidmi z partnerské organizace CSI. Rodina nadále žije se svými dvěma dětmi v Jos, ale už ne v uprchlickém táboře. Díky počátečnímu financování od CSI si pořídila kozy a začíná být soběstačná: „Dnes máme více než 20 koz,“ říká manželka Ladi Yakubu hrdě. „Začínáme obchodovat s kravami. Moc děkujeme CSI za pomoc, díky které jsme soběstační.“ říká radostný Ladi Yakubu.

Reto Baliarda, CSI

Nigérie - Výzva k propuštění Leah Sharibu

Zástupci organizace „Islamic State West Africa Province“ (ISWAP, „Západoafrická provincie Islámského státu“), kteří v současné době zadržují patnáctiletou křesťanku Leah Sharibu, vydali oznámení, že již nemají v úmyslu Leah Sharibu zabít, jak původně vyhrožovali. Místo toho si ji chtějí ponechat jako „doživotní otrokyni“. Na vedoucí představitele nigerijského režimu je vyvíjen silný mezinárodní tlak, aby dosáhli propuštění a zajistili bezpečí pro Leah a další zajatce Boko Haram.

Zdroj: Daily Post, CBN, The Cable

Zašlete, prosím, protestní listek - viz. obálka

Nástup nového pronásledování křesťanů v tzv. liberálních demokraciích

1.část

Jan Petr Kosinka

Asi nikoho nepřekvapí, že pronásledování tak nějak patří k údělu křesťanů. Nakonec i sám Pán Ježíš o tom v Písmu svatém hovoří celkem jasně: Matouš 10: 17-22:

Mějte se na pozoru před lidmi; neboť vás budou vydávat soudům, ve svých synagógách vás budou bičovat, budou vás vodit před vládců a krále kvůli mně, abyste vydali svědectví jim i národům. A když vás obžalují, nedělejte si starosti, jak a co budete mluvit; neboť v tu hodinu vám bude dáno, co máte mluvit. Nejste to vy, kdo mluvíte, ale mluví ve vás Duch vašeho Otce. Vydá na smrt bratr bratra a otec dítě, povstanou děti proti rodičům a připraví je o život. Budou vás všichni nenávidět pro mé jméno; ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen.

Většinou každý ví, že křesťané byli pronásledováni ve starověku, a – alespoň podle většinového mínění – že ve středověku to byli zase naopak křesťané, kteří pronásledovali své odpůrce. Méně už se však zdůrazňuje, že rovněž ve středověku byli křesťané pronásledováni (od islámu a různých sekt, nebo se, bohužel, různé křesťanské skupiny pronásledovaly navzájem).

Je všeobecně známým faktem, že křesťané byli pronásledováni za komunismu. Někteří historicky zdatnější (kteří nemají mozek vymytý komunistickou propagandou) mají jakési povědomí i o tom, že k masivnímu pronásledování křesťanů docházelo i za nacismu (nacionálního socialismu). Mnohem méně lidí však má povědomí o tom, že křesťané byli poměrně značně, a někdy dokonce velice brutálně, pronásledováni různými režimy prakticky po celý novověk a i dnes jsou zdaleka nejpronásledovanější náboženskou skupinou na světě. Toto pronásledování má mnoho podob a forem. Zde se nechci zabývat těmi nejsurovějšími způsoby, které se dějí v islámských a komunistických zemích, ale dokonce i například v Indii. Předmětem této stati je otázka pronásledování křesťanů v liberálních demokraciích.

Text má tři části. Nejprve je politologicko-filozofický úvod, ve kterém stručně nastíním příčiny a zdroje tohoto pronásledování, včetně stručné definice režimu tzv. liberální demokracie. Prostřední část bude tvořit rozbor zlomové události nejmodernějších dějin Evropské unie, která předznamenala vývoj, jehož jsme nyní svědky a jenž je předmětem kritiky tohoto článku. Za tuto událost považuji tzv. kauzu *Buttiglione*. Na závěr bych situaci rád demonstroval na několika dalších krátkých ilustrativních kazuistikách z posledních let. Z geografického hlediska se budu soustředit především na Evropu; USA a Kanadu ponechám stranou, i když s určitými – avšak někdy i výraznějšími odlišnostmi – lze vysledovat mezi oběma oblastmi podobnosti.

Předmětem mého příspěvku je pronásledování křesťanů v liberálních demokraciích. To je dnes naprostá většina států tzv. kulturního Západu. Bohužel v této oblasti probíhá několik paralelních kulturních procesů, které mají difusní charakter a situace je poměrně nepřehledná. V současných postkřesťanských státech Západu v zásadě spolupůsobí jednak dědictví původní křesťanské kultury, jednak dědictví osvícenství ve dvou odlišných podobách, jednak jsou to sekulární liberální proudy, a za druhé dále neomarxistické proudy moderní levice. A jako třetí vzadu je možné již rozeznat nastupující islám. Zároveň platí, že zastoupení a síla těchto čtyř základních proudů je v různých státech Evropy různá (a k tomu se navíc některé

státy – tedy konkrétně explicitně jeden: Maďarsko a neexplicitně ještě Polsko – rozhodly budovat tzv. „*neliberální demokracii*“). Situace značně nepřehledná a typicky postmoderně zmatená. Hovoří se o tzv. *tekuté modernitě*. Což ovšem je často jen eufemismus pro stav **hluboké civilizační krize západní společnosti**. V ní zaujímá dosud naprosto suverénně vůdčí postavení právě onen proud, který se hlásí ke starému označení liberální demokracie, tedy systému nominálně stále ještě založenému na 1. svobodných a všeobecných volbách, 2. právním státě a 3. ochraně lidských práv a svobod. Tyto charakteristické znaky jsou historicky spojeny právě s onou první variantou dědictví osvícenství zkombinovanou se silným vlivem křesťanství. Čím dál více jsou však naplňovány odlišným obsahem z ideové kuchyně neomarxismu, který je obtížné blíže definovat, protože to, co prosazovali představitelé progresivní liberální demokracie ještě před několika desítkami let, již dnes tak zcela neplatí a nikdo vlastně neví, co je oním vysněným cílem, ke kterému se má dospět.

Manifest Institutu Václava Klause ze dne 21. 6. 2018 definuje liberální demokracii (s oním druhotným, zaměněným obsahem) jako systém vlády, který nerespektuje vládu většiny, ale jako prosazování nejrůzněji definovaných menšin a boj proti jejich diskriminaci, a jejímž cílem je byrokracie a regulace. Dále se zmiňují různorodě definované menšiny, jež představují neukončený výčet. Antidiskriminace se stala základním programem státní moci s cílem zajistit absolutní rovnost všech menšin, nikoliv však v příležitostech, ale ve výsledcích¹.

Opět se nám zde tedy ozývá jakési zvrácené pojetí rovnosti, svobody a bratrství, totiž rovnost jako stejnost, svoboda od pravdy (tedy svévole) a bratrství jako státní paternalismus. To je samozřejmě v rozporu se základními inherentními principy přirozenosti, přirozeného práva a zdravého rozumu, které jsou integrální součástí katolické morálky. A tím je nutně – obrazně řečeno – „zaděláno“ na konflikt. Je naprosto signifikantní, že současný konflikt a z něho plynoucí persekuce křesťanů se nevede o specificky věroučná témata, jako tomu bylo ve starověku nebo středověku (např. trinitární spory, spory o pojetí papežství, autoritu Písma), ani o mocensko-politické aspirace Církve, dokonce minimálně od smrti Jana Pavla II. se již nevede ani o dominanci v kulturní válce (tedy kdo bude definovat základní matici hodnot naší civilizace). To už bylo z pohledu západních katolíků prohráno a v tom má zřejmě americký publicista Rod Dreher² podle mého mínění pravdu.

To, o co se nyní hraje, je snaha neomarxistů prostřednictvím ovládnutého státního aparátu i nestátních mocenských institucí (zejména médií a velkých korporací, neziskového sektoru apod.) přivést křesťany k naprosté kapitulaci a akceptaci od základu radikálně odlišné definice člověka, smyslu života a řádu světa. Přičemž, a to je rovněž zásadní, se již neakceptuje pouhé mlčení, ale **v rozhodujících otázkách je vyžadován aktivní souhlas bez práva na disent!** K tomu několik příkladů:

Určitým zlomem k výše uvedené tendenci bylo v roce 2004 odmítnutí Evropského parlamentu schválit kandidaturu italského filozofa Rocca Buttiglioneho na pozici komisaře, který by měl ve své gesci mimo jiné i otázky lidských práv. Na tomto příkladu je pozoruhodných hned několik věcí: Jak známo (i když vzhledem k odtazičnosti unijních institucí možná nikoliv obecně), v Evropském parlamentu prakticky od jeho vzniku vládne koalice dvou parlamentních frakcí: jednak Evropské lidové strany (EPP), tedy strany nominálně křesťanské, a Evropské socialistické strany (ESP), které mají dohromady prakticky trvale kolem 2/3 všech poslanců. Už to je pozoruhodné, že tyto dvě strany, které by z mnoha ideových důvodů měly být protikladné, si ve skutečnosti při ovládnutí EU tak dobře rozumějí. Zde se domnívám, že je hlavní kořen současné bídy evropské křesťanské politiky. O tom mnohé zajímavě napsal Vladimír Paľko v knize *Lvi přicházejí*³. Celý princip by šlo jednoduše popsat tak, že v běžných otázkách lidovci se socialisty spolupracují, a to až tak, že se například pravidelně jejich zástupci střídají ve vedení parlamentu, kdy pro navrženého kandidáta pravidelně hla-

sují zástupci obou frakcí: Takže pro socialistu Schulze např. hlasovali lidovci a pro lidovce Barrosa, mimochodem bývalého maoistu (i když „bývalého“...?), jehož domovskou stranou je portugalská sociálně demokratická strana, která je však členem EPP, hlasovali zase zástupci socialistické frakce. Podobně to probíhá i ohledně jednotlivých navržených kandidátů na pozici komisaře EU, které formálně nominuje designovaný předseda komise na návrh jednotlivých států a jmenný seznam potom schvaluje Evropský parlament. Původně bývalo zvykem (a formálně je to tak dosud), že se schvalovala celá komise en bloc, postupně se však vytvořilo pravidlo, že před samotným hlasováním procházejí schvalováním v příslušných výborech EP jednotliví návržení komisaři. Přesto s železnou pravidelností docházelo k tomu, že navržený kandidát byl automaticky schválen, protože předjednaná hlasovací mašinerie koalice EPP a ESP vlastně ani jinou možnost nedávala. A nyní jsme v roce 2004, kdy na návrh Itálie (Berlusconi) designovaný předseda Evropského parlamentu Barroso navrhl pro rezort zahrnující mimo jiné i lidská práva Rocca Buttiglioneho. A za pozornost stojí, že ke konfliktu nedošlo ohledně otázek základního směřování ekonomiky (což by možná člověk čekal spíše, jestliže koalice je tvořena údajně pravicovou EPP a levicovou ESP), ani v nějakých otázkách hard core politiky (zahraničí, obchod apod.). **Konflikt nastal v otázce tzv. měkkých agend sociální politiky a lidských práv.** Socialisté odmítli podpořit navrženého kandidáta a ve spojení s frakcemi liberálních, zelených a komunistických stran jej většinově odmítli. Nejvíce alarmující na celé věci je však ta skutečnost, že když byl Buttiglione tzv. „gri-lován“ poslanci ve výborech, ti se jej přímo a explicitně dotazovali na jeho postoj k potratům, homosexuálům a vztahům mužů a žen apod. On na to odpovídal velmi umírněně, klíčové se staly následující dvě odpovědi přibližně v tom smyslu, že *sice jako katolík věří v souladu s katechismem katolické církve (že praktikování homosexuality je hřích), ale jako komisař se bude muset samozřejmě řídit legislativou EU a nehodlá ji porušovat, tedy je připraven uplatňovat legislativu proti diskriminaci homosexuálů* (je třeba dodat, že v té době ještě nebyla zdaleka tak radikální, jako je tomu dnes). Druhým prohlášením, které vyvolalo značné kontroverze, bylo to, že *„rodina existuje proto, aby umožnila ženám mít děti a mít ochranu muže, který se o ně postará.“*⁴ Načež mu bylo jedním europoslancem vmeteno do tváře, že nestačí být pouze loajální k již stávající legislativě, nýbrž že je potřeba zvolit komisaře, který bude „proaktivní“. Samozřejmě aniž by kdokoli řekl, co to vlastně přesně v praxi znamená. To je přesně výrazem onoho postupu stále vpřed, bez toho, aby někdo řekl, co je vlastně cílem.

Foto: Rocco Buttiglione

Buttiglione padl a byl nahrazen jiným kandidátem. Co je však rovněž signifikantní, že ačkoliv socialisté zde zcela evidentně porušili koaliční pakt s lidovci, protože Buttiglione byl podporován jak EPP, tak poměrně vehementně Berlusconiem, lidovci koalici nespokojili a pokračují v ní dodnes, ačkoliv platí pravidlo, že pokud dojde na citlivé kulturně-hodnotové otázky, tak socialisté se spojí s liberály, zelenými a případně i komunisty a lidovce přehlásí (respektive zbytky lidovců, kteří ještě nějakou křesťanskou politiku hájí, protože mnozí

z nich už od té doby vlastně převzali agendu ESP). Dokonce nebyl přijat ani navrhovaný kompromis, že by Buttiglione byl pověřen jiným komisariátem, aby neměl v gesci lidská práva, ale ani to nebylo považováno za dostačující s odůvodněním, že někdo s takovými „bigotními“ a „homofobními“ názory nemůže vůbec fungovat ve vrcholných pozicích EU.

Závěrem této kauzy je, že katolík, který má názor konformní s katechismem, je nepřijatelný k zastávání bytí i jen dílčí funkce EU. Na závěr je třeba ještě podotknout, že je vlastně až paradoxní, že takovýto konflikt se strhl kvůli názorům (třeba zdůraznit, že soukromým, protože on deklaroval, že platnou legislativou EU se hodlá řídit) na takové otázky jako je potrat nebo homosexualita, přitom však podle zakládacích smluv EU, které potom byly přebírány i do následné legislativy jako Maastrichtská smlouva atd., byly právě tyto otázky formálně vyňaty z kompetencí EU právě z toho důvodu, že na nich nebyla jednomyslná shoda (Polsko, Irsko, Malta, Portugalsko apod. v době vstupu měly konzervativní legislativu). A tak je to formálně podle základních dokumentů dosud. Problém ovšem je, že de facto jsou tato ustanovení neustále atakována aktivistickým přístupem nejrůznějších unijních institucí. V důsledku toho jsou velmi akcentovaným předmětem unijní politiky (dokonce postoj v těchto otázkách je často neoficiálně nebo polooficiálně podmínkou pro přistoupení dalšího státu k EU). Sám Rocco Buttiglione svoji kauzu komentoval následovně: *„Nový měkký totalitarismus, který směřuje vlevo, chce mít státní náboženství. Je to ateistické, nihilistické náboženství – ale je to náboženství, které je pro všechny povinné.“*⁵

To jsou hodně silná slova, navíc zcela konvenují s pracemi některých autorů z poslední doby (např. Jiří Fuchs, Marie Tejklová), kteří tvrdí, že totalita tu už je. Přestože zde nemám prostor podrobně se tímto problémem zabývat, chtěl bych říci, že s ústředním tvrzením této Fuchsovy a Tejklové knihy⁶, tedy že v současné EU již existuje totalitní režim, nesouhlasím a dokonce připravuji text, který bych chtěl poskytnout k publikaci revue Distance, kde bych rád svoji pozici obhájil. Stručně řečeno domnívám se, že v současnosti nežijeme v totalitním režimu, protože slovo totalitní je odvozeno od slova totus, čili celý, úplný, přičemž každý režim má určité systémové prvky (moc výkonná, soudní a zákonodárná), které by musely být cele, tedy totálně ovládnuty totalitní ideologií. Navíc v EU existuje určité specifikum, že v určitých oblastech politiky ještě stále mají jednotlivé státy právo veta. Není proto splněno systémové kritérium, abychom mohli hovořit o totalitním systému: je tu Polsko, Maďarsko, spousta jednotlivých mocenských institucí i v jiných státech EU, které nejsou ovládnuty touto ideologií. Dle mého názoru se dnešní doba dá mnohem spíše přirovnat (analogicky) k situaci tzv. **Třetí československé republiky**, tedy období mezi lety 1945 – 48, t. j. doby, kdy komunistická ideologie si již vítězně razila cestu k moci a do značné míry ovládala již i státní aparát, přičemž ostatní strany, které jí měly tvořit opozici, s ní spíše v rámci Národní fronty spolupracovaly⁷, nicméně totalita to ještě nebyla, protože moc jako celek ještě komunisté neovládali. Dokud bylo možné v relativně svobodných volbách volit proti komunistům a tyto volby měly rozhodující vliv na obsazení mocenských pozic, do té doby to nemohla být totalita. **Naštěstí svobodné volby (s určitými deficity vyváženosti mainstreamových médií pro akceptaci skutečně alternativních názorů) máme dosud!**

¹ Celý text dostupný na <https://www.klaus.cz/clanky/4283>

² DREHER, Rod. Benediktova cesta. Přeložil Milan Žonca. Nová Ves pod Pleší: Hesperion, 2018.

³ PALKO, Vladimír. Lvi přicházejí. Přeložila Lucie Cekotová. Brno: Kartuziánské nakladatelství, 2016.

⁴ Viz např. <https://www.dw.com/en/italian-eu-commissioner-rejected-for-conservative-views/a-1358915>

⁵ Viz: <https://www.quotetab.com/quote/by-rocco-buttiglione/the-new-soft-totalitarianism-that-is-advancing-on-the-left-wants-to-have-a-state#JdcOweVbhJk07oi8.97> nebo https://en.wikipedia.org/wiki/Rocco_Buttiglione

⁶ FUCHS Jiří, Tejklová Marie. Vyšší humanita, nebo totalita. Praha: Academia Bohemica, 2017.

⁷ I v té době vytěšňovali, ostrakizovali či dokonce vylučovali ty své členy, kteří požadovali přímočarý postup proti komunistům (Helena Koželuhová, Pavel Tigrid), a když byli tiito vyhazováni ze zaměstnání (Pavel Tigrid vyhozen na popud komunistů z Ministerstva zahraničí řízeného Janem Masarykem), tak se jich buď nezastali vůbec, nebo jen formálně, ale fakticky dále spolupracovali v rámci Národní fronty s nastupující totalitou až do hořkého konce.

Uzbekistán: Razie ve společenství, zabavování majetku

Skupina přibližně dvaceti policistů uskutecnila 30. září razii v modlitebně křesťanského společenství v Kyzyl-Suu. Policisté budovu prohledali a přítomné si natočili na video. S policisty dorazily také čtyři neznámé ženy, které do přítomných úmyslně vrážely, křesťankám prohledávaly kabelky a přivlastňovaly si všechno, co se jim zlíbilo. Navzdory protestům policisté proti nim nezakročili. Po celou dobu razie policisté nepředložili žádné povolení. Přesto křesťanům zabavili celou řadu věcí – včetně ozvučovací techniky, knih a počítače. Po více než dvou hodinách byli účastníci shromáždění přinuceni nastoupit do autobusu a převezeni na policejní stanici k výslechu.

V důsledku psychologického nátlaku musely být dvě účastnice (dospělá žena a pětiletá holčička) převezeny do nemocnice. Všechny ostatní policisté propustili až po více než 12 hodinách, poté co si je vyfotili a zaznamenali jejich výpovědi.

Kontaktovali jsme policistu na okresní policejní stanici ve městě Bostanlyk. Policista prohlásil, že k žádné razii nedošlo a na další dotazy odmítl odpovídat.

Podporujte v modlitbách všechny členy společenství, kteří mají za sebou tuto traumatizující zkušenost, stejně jako mnohé další křesťany v Uzbekistánu, kteří jsou vystaveni podobným potížím a hrozbám.

Srí Lanka - Nárůst násilností namířených proti křesťanům

Srílanská církev čelila v uplynulém roce dalšímu nárůstu násilností a nejrůznějších forem diskriminace. K problémům nově přispívá posilování hinduistického extrémismu, který v zemi pomalu zapouští kořeny. Agresivním projevům buddhistických radikálů jsou místní věřící vystaveni již mnoho let.

V období od ledna do září Národní křesťanská evangelikální aliance Srí Lanky (National Christian Evangelical Alliance of Sri Lanka, NCEASL) informovala o 67 incidentech. Při jednom z nich přibližně stovka obyvatel okolních osad napadla křesťanskou modlitebnu ve městě Beliatta. Útočníci se dožadovali ukončení bohoslužeb, pastorevi a jeho rodině vyhrožovali zabitím. O tři dny později demonstrovalo na místě přibližně 500 lidí a pastor s rodinou museli vyhledat policejní ochranu.

Svůj vliv na Srí Lance upevňují také hinduistické nacionalistické organizace původem z Indie, jako například RSS. Na setkání s místními hinduisty jejich kazatelé podněcují nenávist a páchaní násilností na křesťanech,

zejména ve východní části ostrova. NCEASL, partnerská organizace Hlasu mučedníků, oběti násilností podporuje, mimo jiné jim pomáhá s podáváním žalob na pachatele útoků.

Přestože křesťané v mnoha případech dokážou útočníkům odpustit a prostě žít dál, pronásledování může některým vzít chuť pokračovat. Advokát pracující pro NCEASL uvedl: „Je to opravdu neradostná situace. Na jednu stranu pronásledování působí růst církve, ale také už jsme byli svědky případů, kdy pronásledování členy společenství zcela zlomilo.“

Modlete se za NCEASL a další organizace i za pronásledovatele.

Zdroj: Hlas mučedníků

Írán - Rychlý růst navzdory intenzivnímu pronásledování

Íránská křesťanská jsou součástí jednoho z nejrychleji rostoucích hnutí domácí církve na světě. Doslova exponenciální růst však doprovází plameny pronásledování. Veškeré formy zvěstování evangelia jsou považovány za nelegální a mohou vést dokonce k udělení trestu smrti. I samotná víra v Krista může mít vážné následky. Konvertité od islámu jsou svévolně zatýkáni, vězněni a nuceni vyrazovat informace o ostatních věřících.

obávaná věznice Evin v Teheránu

Navzdory silné opozici však růst íránské církve neustává. Podle informací křesťanské televizní sítě Sat-7 kontaktují jejich studio každý den nejméně dva až tři lidé, aby se o nově nalezenou víru v Krista podělili. Zatím-

co je země v současné době uzavřená vůči tradičním způsobům evangelizace, stávají se hlavním nástrojem právě média. Ve snaze o maximální využití této příležitosti navázal kanadský Hlas mučedníků spolupráci s organizací *Hovssepian Ministries*. Společně připravujeme videa, která jsou používána ke zvěstování evangelia v Íránu a po celém světě.

Zdroj: Hlas mučedníků Kanada

Je krásné být malým – o Církvi v Kazachstánu

Almaty – „Když myslím na katolíky v Kazachstánu, jsem vždy okouzlen velikostí jejich víry. Nemají starou tradici a katolické kořeny, ale vidím jejich hlubokou odevzdanost církvi, papeži, eucharistii, růženci, každé stránce naší víry“. říká otec José Luis Mumbiela Serra, biskup diecéze Nejsvětější trojice v Almaty a pokračuje: „Jde o hlubokou víru, když dokáží ujít denně mnoho kilometrů, aby mohli být na mši. To obrovské nadšení je velkým povzbuzením pro nás pastýře, protože se necítíme sami. V Kazachstánu představujeme my katolíci velmi malé procento, méně než 1%. Abych citoval evangelijní metaforu, mohu říci, že kazašští katolíci jsou jako zrno soli: není vidět v jídle, ale cítíme její chuť. Vždycky říkám našim věřícím, že bohatství Kazachstánu nespočívá v naftě, ani plynu a energii – pokrok Kazachstánu závisí na tom, jaké bude křesťanské společenství. Jsme malí, ale musíme si být vědomi důležitosti naší přítomnosti. Je to krása být malý. Nepotřebujeme velký pastorační program, provádíme, co je třeba a co nám naděluje Prozřetelnost.“

Podle oficiálních údajů Ministerstva zahraničí, má země přes 17 milionů obyvatel, z toho 26% křesťanů (1% katolíků). V Kazachstánu jsou čtyři katolické diecéze s celkem 70 farnostmi. Kněží je 91 - diecézních 61 a řádových

30. Kazašský model předložený prezidentem Nursultanem Nazarbájevem by mohl být příkladem mezináboženského míru a souladu, pokud by byl aplikován důsledně. „Je reálný, ale vychází z poněkud dvojznačného výkladu, který staví náboženskou svobodu do střetu se svobodou bohoslužeb. Ta je v současném Kazachstánu silně omezována, jak konstatoval Kongres světových náboženství v Astaně letos v říjnu.

Od roku 2011 kazašská vláda kontroluje náboženství údajně proto, aby zamezila fundamentalistickým výstřelkům. Zákonné restrikce směřují k omezování náboženské výchovy. Před pár měsíci byl například uvězněn pop, protože na školním výletě do hor v okolí Almaty sloužil mši na otevřeném prostranství. Bohoslužby jsou možné jen v náboženských ghettech bez vlivu na širší veřejnost. Náboženské vzdělávání dětí je možné jen za přítomnosti rodičů.

Kazachstán, podobně jako ostatní islámské země, trestá konverze od islámu, ačkoli podepsal v roce 1948 konvenci o lidských právech. Během Kongresu náboženských vůdců prezident Nazarbájev řekl že „jednota v rozdílnosti“ je kazašskou filozofií. „Je to princip, který odpovídá kazašské realitě“. Prezident je ve skutečnosti hybnou silou státu a nositelem mimořádné moci, zaměřené především na soulad mezi Kazachy a Rusy ve státě. Náboženství podle Nazarbajeva modelu je důležité, je však otázkou, zda musí být zachováváno uvnitř jednotlivých etnických skupin.

Zdroj: Agencia Fides 20/10/2018

**„ Kdo dává, dostává,
mnohem víc přijme...“**

sv. František z Assisi

Kolik křesťanů je každý rok zabito pro svou víru?

Čas od času nejen politici zjišťují počty křesťanů zabitých každý rok pro víru. Vedou se o těchto údajích ostré debaty, protože vypovídají o náboženské svobodě společností.

Společenství náboženská svoboda – Religious Liberty Partnership (RLP) se snaží, aby údaje byly celostní. To zahrnuje nejen integritu v předávání informací a jejich rozšiřování ale také integritu v užívání statistiky. Členové RLP požadují proto pečlivé a prozíravé přebírání dat při respektování metodologie a stárí jejich původu. Odmítají jakékoliv přehánění, nadsázku a chybné prezentace dat o křesťanech zabitých pro svou víru s varováním, že taková zneužití mohou ohrozit naši důvěryhodnost a vážnost. Varují křesťanská společenství před jakoukoliv snahou o senzace, které mohou být snadno spojovány s údaji o „mučednících“. Májí dobrou motivaci pro bedlivé sledování pronásledování a považují senzacechtivost za kontraproduktivní. Hledají proto podporu pro pravdu a průhlednost o utrpení a žalostnou skutečnost, že tak mnoho lidí na světě je zabito z náboženských důvodů nebo na úkor své víry včetně mnoha křesťanů.

Následující je výsledkem výše uvedených zásad.

Jak mnoho křesťanů je tedy zabito pro svou víru?

S ohledem na zásady RLP: Jednoduchá odpověď zní: To záleží:

Jak definujete křesťany, jak hodnotíte okolnosti jejich smrti a jak je stanoven jejich počet.

Členové RLP mají povinnost používat nejspolehlivější statistiku udávající počty

pronásledovaných nebo zabitých křesťanů z náboženských důvodů. Přísně používáme nejlépe dosažitelné podklady stanovené kvalifikovanými zdroji.

Stanovení počtu křesťanů zabitých pro víru záleží na ostroti a zdrojích použitých dat.

Open Doors jako člen RLP bere pro své údaje nízké hodnoty ze stupnice publikovaných dat založených nejlépe na výpovědích přímých účastníků, pokud jsou. Pro 12 měsíční dobu končící říjnem 2017 bylo nalezeno 3066 případů. Ve dvou předcházejících dvanáctiměsíčních periodách dokumentovalo Open Doors 1207 respektive 7106 případů.

Open Doors tedy počítá jen s těmi případy, které jsou charakterizovány protikřesťanskou motivací. I toto snižuje počty. Stoupenci širší definice prohlašují, že toto užší pojetí může vynechávat některé individuální případy, které jsou veřejností brány jako mučednictví. Kritici dále uvádějí, že takové pojetí nezohledňuje čest a vážnost i velikost událostí.

Je 3066 pravdivý údaj o zabitých křesťanech v roce 2017? Určitě ne a je považován za údaj podhodnocený. Získat totiž důvěryhodnou informaci v nepřátelských a konfliktních územích, jako třeba severovýchodní Nigérie, je složité a často dokonce nemožné. Skutečný počet je určitě vyšší, ale toto číslo představuje určitě absolutní minimum pro rok 2017.

Pokud jde o střední hodnoty stupnice odhadů, jiný člen RLP – Mezinárodní institut pro náboženskou svobodu, udává počty zabitých křesťanů v roce 2017 mezi 4000 až 6000. V roce 2016 byl jejich údaj mezi 2000 a 3000 a pro rok 2015 pak 7000 až 8000. Institut polemizuje s ostatními, že je často složité určit s jistotou, zda byla obětí křesťan nebo jeho vyznání nebylo známo. Jejich cílem je stanovit pravděpodobný minimální a maximální údaj a tak jsou tyto údaje vyšší než údaje Open Doors.

Na horním konci stupnice je pak Centrum pro studium světového křesťanství, které udává, že v období od poloviny roku

2016 do poloviny roku 2017 bylo zabito 90 000 křesťanů z náboženských důvodů. Jde o dramatické číslo, které je široce citováno. Je tu však několik důležitých bodů k úvaze:

- Není založeno na aktuálních údajích, ale je vzato "jako vypočtený průměr za uplynulé desetiletí". Předchozí desetiletí mělo průměr 100 000 obětí za rok.

- Ve skutečnosti se počet zabitých křesťanů pohybuje v širokém rozmezí rok od roku. Například současně zdokumentované údaje klesají dramaticky od roku 2015 do roku 2016, aby rostly opět pro rok 2017. Dramatické roční kolísání údajů znejišťuje odhad a průměr není vhodný pro účely obhajoby.

- Definice křesťanů jako mučedníků má Centrum velmi široké a vztažené k demografickým účelům. Není totožné s teologickou definicí mučedníka, které jasně spojuje mučednictví s křesťanskou vírou. Centrum široce zahrnuje pod tento pojem i oběti masových vražd a oběti občanských válek. Dále i oběti z etnických střetů mezi křesťany. To potom podstatně zvyšuje údaje o zabitých křesťanech.

- Tyto údaje zahrnují i vraždy, které nejsou jasně motivovány nábožensky. Kritické je také zahrnování obětí genocidy mezi křesťanské mučedníky. Výsledky nejsou dost průkazné a znehodnocuje je to. Věrohodnost testů jednotlivých let je potom pro kritiky nedostatečná.

- Údaj je obvykle stanoven na horním konci stupnice a je často charakterizováno výrokem typu: „Každých šest minut je zabit jeden křesťan.“

PODĚKOVÁNÍ DÁRCŮM

**Srdečné díky těm, kteří přispěli v období od
1.8.2018 do 30.9.2018**

Mgr. Adlt Miroslav, ThDr Adámek Milan, Anna Srbová, Benda Jan, Benák Vladimír, Dr Beránek Alois, Bezděk Jan, Biernát Josef, Bittner Josef, Blahuta Jan, Blechová Marie, Boráková Zdenka, Breindl Barbara, Brich Václav, Bruna František, Ing. Bublan Jiří, Burget Radek, Burková Hedvika, Mgr. Čaňo Miroslav, Čechová Marta, Chalupecký Daniel, Chudáčková Jiřina, Daňková Eliška, Ing Dlouhá Nicole, Mgr Doležel Karel, Dolníčková Hedvika, Dolák Petr, Mgr. Dubský Zdeněk, Mgr. Duda Jaroslav a Vladěna, Dudková Ludmila, Durna Petr, Ing Fajmon Vladimír, Felner František, Fialová Anna, Fojtík Josef, Friedlová Božena, Frolková Noela, Frydrychová Věra, Fujáková Růžena, Gabrielová Anežka, Gleisner Karel, Grécmanová Mária, Halouzka Jiří, Haman Josef, Hana a JUDr. František Borkovi, Mgr. Hanák Martin, Hašková Dominika, Herynková Miloslava, Himlová Lenka, Holečková Běla, Ing Holub Vítězslav CSc, Holá Jaroslava, Ing Holínská Jana, Ing Horák Martin, P. ThDr. Hradil Radovan, Hurbiš Josef, Jandáček Milan, Janoušek Martin, Jargusová Anděla, Jarkovská Ludmila, Jebousek Josef, Jelínek Severín, Joudal Karel, Jónová Veronika, P. Juchelka Gabriel, Kacálková Helena, Ing. Kadlec Jiří, Mgr Karasz Martin, Kavanová Alena, Mgr Kaška Pavel, Kašková Jana, Kelnar Pavel, Kettner František, Ing. Klapcová Maria, Klíč Tomáš, Knotková Marie, Kohoutková Martina, Kohoutová Dana, Kolečkářová Anna, Konečná Marie, Kongregace Sester Nejsvětější Svátosti České Budějovice, MUDr. Kopečná Eva, Mgr Kopečný Vojtěch, Kosařová Eliška, Koverdynský Bohdan, Kovář František, MVDr. Košelka Ladislav, Krejčová Jana, Kudla Martin, Kudrnovská Růžena, manželé Kulihovi, Kupková Pavla, Kusý Vlastimil, Lacinová Alžběta, Ing Larisch Vilém, Lazebníček Lukáš, Lišková Jitka, Ličman Jan, Ing. Loub Josef, Louman Miroslav, Mach Vladimír, Macičkovi David a Petra, Malečková Štěpánka, PhDr. Mančalová Jana, Marečková Eliška, Marková Jana, Matuš Anežka, Michalová Olga, Michl Jindřich, Mikulášková Jaroslava, Miškovská Eugenie, Mičánková Jaroslava, Mužíková Eliška, Mühlová Irena, Müller Jan, Müllerová Jana, Nehybová

Miroslava, Ing Nesrstová Pavla, Mgr Neudert Jan, Novosad Antonín, Novotní, Nováková Daniela, Nováková Veronika, Ondruš Jiří, Pharm-Dr. Ondráčková Marie, Mgr Papicová Ludmila, Pavelková Anežka, Pavelková Eva, Pašková Ludmila, Petřina Milan, Pohunková Miroslava, Polcar Vladimír, PhDr. Poláková Jolana, P. Mgr. Poláček Bohumil, Pomkla Petr, Pospíšil Milan, Bc. Pořízek Miroslav a Šárka, Provazník Jiří, Průchová Emilia, Ptáček Bořivoj, Radikovská Marie, Radová Marie, Raszyková Ludmila, Řád menších bratří Liberec, Řk. děkanství Soběslav, Řk. farnost Starý Jičín, Řk. farnost Jinošov, Samcová Emilie, Sedlák Josef, Sekaninová Věra, MUDr Skovajsa Petr, Sládečková Marta, Ing Sláma Jan, Smejkalová Terezie, Smolen Štěpán, Sojka Bohumír, Sokolová Anna, Solař Mojmír, Srbová Anna, Stančíková Eva, Stillová Ludmila, Straková Mária, Stránská Ivana, Stulová Anna, Svrčina Miroslav, P.Mgr. Šich Josef, Šilhavý Petr, Široká Silvie, Ing Škarek Jan, Šnajdar Martin, Šouláková Marie, Mgr. Šplouchal Jan, Štikarová Emilie, Ing Štěpánek Pavel, Šťastný Jakub, Ing Tichý Borek, Tobola Petr, Tomášek Tomáš a Veronika, Trunčíková Ema, Tutoky Julius, Třísková Helena, Uhlík Václav, Utikalová Marie, Valerovi Tomáš a Renata, Valová Jana, Vančíkovi Jaroslava a Alois, Večeřová Jiřina, , Vítovi Zdeněk a Pavlína, P. Mgr. Vlček Josef, Vodáková Eliška, Voláková Drahomíra, Vondráčková Miluše, Vrbenský Pavel, Ing. Vrágová Marta, Wiselka Emanuel, Ing Zeman Václav, Ing. Záleský Jaroslav a Jitka, Záleský Petr, Železná Marta, Ing Žingor Daniel, Žlebek Jiří

Odmítnout zveřejňování Vašeho jména dárce můžete kdykoliv bez udání důvodu. Tak jako doposud. Potřebné kontaktní údaje jsou na zadní straně Zpravodaje CSI.

**„ Kdo dává,
dostává,
mnohem víc přijme...“**
sv. František z Assisi

Křesťanská mezinárodní solidarita - CSI

P. O. Box 11

549 01 Nové Město nad Metují
CZECH REPUBLIC

Placeno převodem
982507-0334/2011
Nové Město nad Metují
549 01

Prosba

*Dárci a příznivci, kteří posílají svůj
peněžní dar poprvé, ať laskavě oznámí
svou adresu.*

Vedení CSI děkuje za porozumění.

Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) je dobrovolné neziskové sdružení lidí, kteří chtějí nenásilným způsobem diplomatickými prostředky pomáhat hájit právo na vyznání tak, jak je to vyhlášeno ve Všeobecné deklaraci lidských práv OSN, zvláště ve Článku 18.

Potřebné spojení na Křesťanskou mezinárodní solidaritu:

**Křesťanská mezinárodní solidarita - CSI
P. O. Box 11**

549 01 Nové Město nad Metují

Tel: 491 470 084

737 852 903 T-Mobile

e-mail: csi.czechrepublic@gmail.com

Internet: www.csi-cr.cz

Bankovní spojení:

Česká republika

ČSOB Československá obchodní banka
č.ú. 0278125043 / 0300

Slovenská republika

Prima banka
č.ú. 837 035 3002/5600

IBAN: SK75 5600 0000 0083 7035 3002

Úkoly CSI mohou být:

- modlitba za pronásledované křesťany
- psaní protestních dopisů patřičným politikům a úřadům
- sbírání podpisů ve prospěch pronásledovaných
- psát dopisy vězněným a jejich rodinám
- podle možnosti poskytovat hmotnou podporu jednotlivým případům
- působit na vládu a politiky, aby se Česká republika na mezinárodním poli zastávala pronásledovaných křesťanů
- přinášet zprávy v médiích o pronásledovaných křesťanech a o činnosti CSI
- organizovat prosebné společné modlitby
- finanční podpora

Přetisk textů tohoto zpravodaje je možný s udáním pramene. Vydává Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) jako zpravodaj pro vnitřní potřebu.

Za redakci a úpravu zpravodaje zodpovídá
Ing. Monika Kahancová.

MK ČR E 12619

Tisk - Tiskárna Smola

Podávání novinových zásilek povoleno Dohodou o podávání poštovních zásilek OBCHODNÍ PSA-NÍ č. 708 03/2002 ze dne 13. 12. 2001.